

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5CoCsp/5/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120365191
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Stolárová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:6120365191.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Stolárovej a členiek JUDr. Adriany Murínovej a JUDr. Slávky Zborovjanovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska č. 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zast.: Remedium Legal, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. X.X.XXXX, bytom C. D. XXX/X, E., o zaplatenie 15.937,18 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 20.10.2021 č.k. 1Csp/79/2021-148

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej aj súd prvej inštancie alebo aj súd) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a stranám náhradu trov konania nepriznal. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa domáhal voči žalovanému zaplatenia 15.937,18 Eur spolu s 5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 10.918,31 Eur od 10.12.2019 do zaplatenia z titulu nesplateného spotrebiteľského úveru zo zmluvy uzatvorenej dňa 19.10.2015 medzi žalovaným a predchodcom žalobcu–Slovenská sporiteľňa, a.s., ktorý predmetnú pohľadávku postúpil žalobcovi zmluvou zo dňa 9.12.2019.

2. Vec právne posúdil podľa § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 9, § 565 OZ, § 1 ods. 1, 2, § 2 písm. a) až d), § 7 ods. 1, 2, § 11 ods. 1, 2, § 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z., § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách s konštatovaním, že žaloba nie je dôvodná v celom rozsahu. Súd mal za preukázané, že žalobca nedisponuje v spore aktívnou vecnou legitimáciou, na základe ktorej by bol oprávnený sa domáhať voči žalovanému plnenia. Konštatoval, že žalobca odvodzuje svoju aktívnu vecnú legitimáciu zo zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 9.12.2019, keď z predmetnej zmluvy o úvere zo dňa 19.10.2015 č. 5078901987 vyplýva, že termín konečnej splatnosti bol dojednaný na 20.10.2024, a teda k postúpeniu pohľadávok malo dôjsť ešte pred termínom konečnej splatnosti v zmysle predmetnej úverovej zmluvy.

3. Súd v prvom rade poukázal na nespornú skutočnosť, podľa ktorej právny predchodca žalobcu a žalovaný uzatvorili predmetnú zmluvu o úvere dňa 19.10.2015, na základe ktorej žalovanému bol poskytnutý úver, ktorý žalovaný nesplácal riadne a včas. V dôsledku jeho omeškania právny predchodca žalobcu listom zo dňa 4.4.2018 vyhlásil okamžitú splatnosť celého úveru. Toto oznámenie nebolo preukázateľne doručené žalovanému. Ustanovenie § 53 ods. 9 OZ vyžaduje pred zosplatením pohľadávky upozornenie spotrebiteľa na možnosť takéhoto postupu v zmysle § 565 OZ aspoň 15 dní pred takýmto postupom. Ani takéto upozornenie – výzva zo dňa 2.3.2018 však nebola nikdy preukázateľne žalovanému doručená do vlastných rúk. Výzva zo dňa 2.3.2018, obsahujúca upozornenie na možnosť zosplatenia celej pohľadávky, bola žalovanému zrejme odoslaná na adresu uvedenú

v predmetnej zmluve (ani to však nebolo preukázané), čo právny predchodca žalobcu považoval zrejme v zmysle všeobecných obchodných podmienok predmetnej zmluvy za účinné doručenie. Súd sa s takýmto názorom nestotožňuje, pretože doručovanie takýchto dôležitých písomností, týkajúcich sa úverového zmluvného vzťahu fikciou doručenia bez toho, aby sa spotrebiteľ o nich reálne dozvedel, považuje za nekalú prax dodávateľa, rozpornú s dobrými mravmi.

4. V ďalšom súd poukázal na § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého, pokiaľ veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, teda nie je oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť celého úveru pre nedodržanie povinnosti splácať úver riadne a včas. Žalobca súdu ani na výzvu nepreukázal, že by jeho predchodca bol býval posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver všetkými dostupnými prostriedkami. Žalobca nepredložil súdu vôbec žiadne dôkazy o skúmaní príjmových a výdavkových pomerov žalovaného ako klienta pred poskytnutím úveru a iba uviedol, že vychádzal z údajov uvedených žalovaným, ktorý sám určil jeho priemerný čistý mesačný príjem vo výške 550 Eur. Právny predchodca tieto údaje bez akéhokoľvek relevantného skúmania bonity žalovaného akceptoval a sám si ich jednostranne určil za postačujúce, čo súd považuje za nedostatočné na relevantné posúdenie príjmu klienta – spotrebiteľa. Žiadne iné zisťovanie bonity klienta a jeho iných záväzkov a životných nákladov nebolo zo strany žalobcu preukázané. Neboli skúmané iné úverové záväzky žalovaného, jeho skutočné mesačné výdavky, majetkové a sociálne pomery a podobne. Predchodca žalobcu sa iba uspokojil s tvrdeniami žalovaného a súdu nepreukázal, že by si ich bol náležite overoval lustráciami vo všetkých jemu dostupných registroch. Nepreukázal žiadne reálne skúmanie bonity klienta, iba strohé konštatovanie neriskovosti klienta vzhľadom na to, že má vôbec nejaký pravidelný príjem a nemá iné pre veriteľa podstatné existujúce úverové záväzky. Preto v zmysle § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch právny predchodca žalobcu nebol oprávnený predmetný úver predčasne zosplatiť. Súčasne tak v zmysle § 17 ods. 1 a 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch nebol ani oprávnený platne postúpiť takúto pohľadávku pred dojednaným dňom zročností na žalobcu. Súd aj z toho dôvodu konštatoval nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

5. Súd tiež poukázal na § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách, ktorý vyžaduje 90-dňové omeškanie klienta a písomnú výzvu. Existencia takejto výzvy pred postúpením pohľadávky a už vôbec jej reálne doručenie, alebo aspoň odoslanie žalovanému, nebolo v konaní žiadnym spôsobom preukázané. Z toho dôvodu súd považoval postúpenie uplatnenej pohľadávky na žalobcu za neplatné, čo malo za následok nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v súdnom konaní. Podľa názoru súdu nebolo možné stotožniť výzvu v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 OZ s výzvou podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Zo strany žalobcu tak neboli splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 OZ, nakoľko žalobca nepredložil doručenkú k oznámeniu o vyhlásení okamžitej splatnosti. Okrem toho mal za to, že oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru nemôže spôsobovať žiadne právne následky, keďže žalobca k tomuto oznámeniu nepredložil doručenkú. V kontexte uvedeného odkázal na § 45 ods. 1 OZ, podľa ktorého prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď k nemu dôjde. Na základe uvedeného žalobca nebol oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Za výzvu podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách nemožno považovať predžalobnú upomienku a tiež ani oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru, pretože tieto dokumenty sa vzťahujú na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru podľa § 53 ods. 9 a § 565 OZ a nie na § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Aj z toho dôvodu žalobca nemá aktívnu vecnú legitímáciu, na ktorú okolnosť bol konajúci súd povinný prihliadnuť ex off. Spôsobilým predmetom postúpenia podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatnými, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy potom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Pokiaľ žalobca nepreukázal existenciu výzvy podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách, neboli splnené podmienky tohto zákona a žalobca v konaní nemá aktívnu vecnú legitímáciu. Vzhľadom na vyššie uvedené žalobu zamietol v celom rozsahu.

6. Výrok o trovách konania odôvodnil podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP s tým, že žalobca v spore úspešný nebol a úspešný žalovaný si trovy neuplatnil, súčasne súdu nie je známe z obsahu spisu, aby mu vôbec trovy boli bývali vznikli, preto žiadnej zo strán právo na náhradu trov konania nepriznal.

7. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote žalobca odvolanie z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo

k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolateľ v prvom rade poukázal na skutočnosť, že súd vec nesprávne právne posúdil, pokiaľ na vec aplikoval § 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom až od 23.12.2015 a na základe uvedeného dospel k nesprávnemu právnomu záveru o tom, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti bolo v prejednávacom prípade podmienkou platného postúpenia pohľadávky. V žiadnom prípade sa nestotožnil s aplikáciou § 17 ods. 1 tohto zákona s ohľadom na skutočnosť, že v prejednávacom prípade k uzatvoreniu zmluvy o splátkovom úvere došlo dňa 19.10.2015, t.j. pred účinnosťou § 17 ods. 1 tohto zákona v znení, v akom ho aplikoval na vec prvoinštančný súd, pričom nevzal do úvahy prechodné ustanovenia k tomuto zákonnému ustanoveniu, z ktorých vyplýva (§ 25 ods. 2 tohto zákona), že § 17 ods. 1 sa použije na právne vzťahy vzniknuté zo zmluvy pred nadobudnutím účinnosti uvedeného ustanovenia len v prípade, pokiaľ by išlo o zmluvu o úvere uzavretú na dobu neurčitú, resp. v prípade, ak sa aj po nadobudnutí účinnosti uvedeného ustanovenia má alebo môže poskytovať spotrebiteľský úver. V prejednávacom prípade bol spotrebiteľský úver poskytnutý na základe zmluvy zo dňa 19.10.2015 a mal byť splatený dňa 20.10.2014, t.j. nešlo o zmluvu na dobu neurčitú, ale o zmluvu na dobu určitú, t.j. do doby vysporiadania dlhu. V dôsledku toho aplikácia § 17 ods. 1 tohto zákona na prejednávany prípad bola vylúčená prechodnými ustanoveniami (§ 25 ods. 2 tohto zákona). Pokiaľ súd na vec aplikoval § 17 ods. 1 tohto zákona, aplikoval na vec nesprávny právny predpis, resp. opomenul na vec aplikovať § 25 ods. 2 tohto zákona, v dôsledku čoho jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Okrem toho poukázal na to, že právny názor, na základe ktorého podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky nie je vyhlásenie mimoriadnej splatnosti veriteľom, je v súlade s aktuálnou rozhodovacou praxou (napr. uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16C/3/2020). Vyriešenie právnej otázky platnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru nie je podľa nároku žalobcu pre výsledok tohto konania rozhodujúce, nakoľko vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru nebolo podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. Pre úplnosť uviedol, že v predmetnom konaní bezpochyby došlo k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti a ku dňu vydania súdneho rozhodnutia žalobou uplatnený nárok bol v celom rozsahu nepochybne splatný. Vo vzťahu k preukázaniu splnenia podmienok v zmysle § 53 ods. 9 OZ uviedol, že postupca v posudzovanom prípade vyhlásil mimoriadnu splatnosť pohľadávky v dôsledku nesplnenia splátok riadne a včas v súlade s § 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ. Žalovaný bol pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru vyzvaný k úhrade omeškaných splátok úveru a to okrem iných výziev aj výzvou zo dňa 14.8.2015, výzvou zo dňa 9.6.2018, ako aj podaním zo dňa 12.7.2018 označeným ako oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, v ktorom bol vyzvaný aj na zaplatenie pohľadávky a upozornený na možnosť uplatnenia práva podľa § 565 OZ v lehote nie kratšej ako 15 dní. V zmysle odbornej literatúry (Občiansky zákonník 1. zväzok /Všeobecná časť/. Bratislava: Eurokódex, Fekete I. 2017., s. 1112, tiež na literatúru Občianske právo s vysvetlivkami, 1. až 4. zväzok, Bratislava: Jura Edition spol. s r.o., Plank K. a kol. 2009, s. 1900) je takéto vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v súlade s § 53 ods. 9 OZ, nakoľko žalovaný bol upozornený na uplatnenie tohto práva v lehote nie kratšej ako 15 dní nielen vo výzve zo dňa 9.6.2018, ale aj v podaní zo dňa 12.7.2018. Následne po odkaze na znenie § 150 ods. 1 a § 151 ods. 1 CSP zhodnotil, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo preukázané, že žalovaný bol so splácaním úveru v omeškaní viac ako 3 mesiace a zároveň bol postupcom upozornený na uplatnenie práva v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 OZ v lehote nie kratšej ako 15 dní s poukazom na to, že nemala byť sporná otázka existencie či doručovania výziev v zmysle § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ, nakoľko uvedenú skutočnosť rozporoval iba samotný súd, keď zdôraznil, že žalovaný bol v konaní ako strana sporu pasívny, nakoľko vo veci žiadnym relevantným spôsobom sa nevyjadril, neoznačil a nepredložil žiadne dôkazy alebo neprodukoval ani iné tvrdenia spochybňujúce nárok žalobcu. Odvolateľ preto považoval skutočnosť existencie a doručovania výziev podľa spomínaných zákonných ustanovení za nesporné skutkové tvrdenie, ktoré zo strany žalovaného nebolo kvalifikovaným spôsobom popreté a v tejto súvislosti poukázal tiež na uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9CoCsp/81/2020, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoCsp/40/2020, uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co/84/2019, uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17CoCsp/3/2020, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoCsp/39/2021, uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2CoCsp/30/2021, uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9CoCsp/43/2020 a uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/349/2019. V ďalšom odvolateľ po odcitovaní § 171 ods. 1 a § 181 ods. 2 CSP zdôraznil, že konajúci súd v danom prípade rozhodol s nariadením pojednávania, pričom žalovaný skutočnosti ohľadom žalobcom uplatneného nároku, existencia zasielania, resp. doručovania výziev pred zosplatením, či postúpením pohľadávky, nijakým spôsobom nerozporoval, preto žalobca bol toho názoru, že všetky skutočnosti a tvrdenia v konaní bolo nutné považovať za nesporné. Pre odvolateľa je konečné rozhodnutie prekvapivé a zároveň nepreskúmateľné (s ohľadom na nespornosť všetkých

skutkových tvrdení žalobcu), čím sa súd dopustil nesprávneho procesného postupu. S ohľadom na rozhodnutie upomínacieho súdu v skrátenej konaní (vo veci bol už predtým vydaný platobný rozkaz v upomínacom konaní sp. zn. 36Up/11643/2020, ktorý bol zrušený iba pre nemožnosť jeho doručenia žalovanému), na základe čoho žalobca oprávnené nemohol v konaní tušiť dôvod, prečo súd vníma nejakú skutočnosť za spornú a ak ju vníma, tak konkrétne akú, osobitne pokiaľ žiadne skutočnosti medzi stranami sporu neboli sporné. Pokiaľ by predsa len konajúci súd akúkoľvek skutočnosť odprezentoval ako spornú, žalobca by zákonite uskutočnil ďalšie prostriedky procesného útoku. K predmetnému odvolaniu preto príslušnému súdu bezodkladne predkladá niektoré doklady, ktoré však nepovažuje za novotu v odvolacom konaní, keď až z konečného rozhodnutia súdu sa dozvedel, že práve otázka existencie a doručenia výzvy na plnenie (§ 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ), ako aj otázka splnenia podmienok v zmysle § 92 ods. 8 ZoB súd považuje v konaní za spornú, resp. nepreukázanú skutočnosť. Nakoľko súd dostatočne neuviedol svoje predbežné právne posúdenie, a teda žalobca nemohol mať pri nespornosti skutkových tvrdení medzi stranami sporu vedomosť o vnímaní uvedených skutočností ako nepreukázaných, či sporných zo strany súdu, v dôsledku uvedeného mu bolo preto znemožnené, aby pre súd dostatočne odôvodnil a preukázal vznik a dôvodnosť uplatneného nároku, čím súd porušil zásadu spravodlivého súdneho procesu a týmto nesprávnym procesným postupom mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vo vzťahu k preukázaniu splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách vyslovil názor, že v konaní bolo preukázané dodržanie všetkých podmienok, ktoré postupca dodržal podľa § 92 ods. 8 ZoB. V kontexte uvedeného nesúhlasil s názorom súdu, podľa ktorého by výzvou banky dlžníkovi podľa § 92 ods. 8 ZoB nemohla byť žiadna z výziev predložených súdu v konaní (bod 41. odôvodnenia rozsudku). Žalobcovi pritom nie je zrejmé, z akého dôvodu súd ani jedno z podaní nepovažoval za kvalifikovanú výzvu banky podľa § 92 ods. 8 ZoB, nakoľko obsahom podaní bola výzva postupcu, aby žalovaný uhradil dlžnú sumu. Zo všetkých uvedených dôvodov preto zastával názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy s príslušným úrokom z omeškania a pokiaľ ide o otázku aktívnej legitímácie žalobcu, predmetnú skutočnosť preukázal predloženým oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, tiež zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k tejto zmluve a splnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 ZoB v konaní preukázal prílohou č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok, platobnou históriou a výzvami postupcu. Navrhol preto odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok zmeniť tak, že žalobe vyhovie, resp. rozsudok zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Odvolateľ k podanému odvolaniu pripojil ako listinné doklady: výzvu Slovenskej sporiteľne a.s. zo dňa 22.8.2019 adresovanú žalovanému, doručenkou pre adresáta - žalovaného podpísanú na znak potvrdenia prijmu písomnosti dňa 11.4.2018.

9. Postupom podľa § 382 CSP odvolací súd vyzval zástupcu žalobcu a tiež žalovaného, aby sa vyjadrili k možnému použitiu § 45 ods. 1 OZ upravujúceho režim doručovania hmotnoprávných úkonov a § 525 ods. 2 OZ v spojení s § 39 OZ v súvislosti s prípadným posúdením postúpenia predmetnej pohľadávky ako neplatného.

10. Žalobca v súvislosti s predmetnou výzvou vo svojom vyjadrení uviedol, že v prílohe predkladá podacie hárky k výzve zo dňa 2.3.2018, k výzve zo dňa 22.8.2019 a k oznámeniu o postúpení pohľadávky zo dňa 10.12.2019 a tiež printscreen zo stránky <https://tandt.posta.sk/>, kde po zadaní poštového podacieho čísla je možné určiť, že výzva zo dňa 26.8.2019 bola doručená dňa 28.8.2019, a oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 10.12.2019 bolo doručené dňa 13.12.2019.

11. Po odcitovaní § 45 ods. 1 OZ, čl. 2 ods. 2 a ods. 3, čl. 16 ods. 1 CSP žalobca uviedol, že v otázke doručovania do dispozičnej sféry zaujal stanovisko dovolací súd v judikáte R4/2021, ktorého právna veta znie: „Ustanoveniu § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka neodporuje a zásade zmluvnej voľnosti zodpovedá aj dohoda spotrebiteľa a veriteľa v spotrebiteľskej zmluve o tom, že pri doručovaní zásielky spotrebiteľovi sa môže uplatniť fikcia doručenia zásielky na poslednú známu adresu spotrebiteľa.“ Okrem toho dospel NS SR k obdobným právnym záverom o. i. aj v uzneseniach sp. zn. 5Cdo/129/2010 a sp. zn. 1ObdoV 63/2005, na základe čoho možno konštatovať, že ide o ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít. Podľa dostupnej literatúry Občiansky zákonník 1. zväzok (Všeobecná časť). Bratislava: Eurokódex, FEKETE I. 2017., str. 686 sa uvádza: „Podľa § 45 ods. 1 OZ prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. Účinnosť adresovaných jednostranných hmotnoprávných úkonov v režime OZ predpokladá, že prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t. j. že sa dostane

do sféry jeho dispozície. Slovné spojenie „dostane do sféry jeho dispozície“ nemožno vykladať v zmysle procesných predpisov. Je ním treba rozumieť konkrétnu možnosť neprítomnej osoby oboznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom. Právna teória a súdna prax za takú možnosť považuje nielen samotné prevzatie písomného hmotnoprávneho úkonu adresátom, ale aj tie prípady, keď doručením listu alebo telegramu obsahujúceho prejav vôle do bytu adresáta či do jeho poštovej schránky, príp. i vhođením oznámenia o uložení takej zásielky do poštovej schránky adresát úkonu nadobudol objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom zásielky. Pritom nie je nevyhnutné, aby sa adresát skutočne oboznámil s obsahom právneho úkonu. Stačí, ak mal objektívne príležitosť tak urobiť. ...Všeobecnou požiadavkou toho, aby bolo možné písomnosť považovať za doručenú, je teda to, aby adresát mal objektívnu možnosť sa s touto oboznámiť. Pokiaľ je obsahom zásielky právny úkon, potom sa zásielka považuje za doručenú najmä jej prevzatím, ale aj vtedy, ak jej adresát bude mať objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej, t. j. len čo sa dostane prejav vôle do sféry jeho dispozície.“ Podľa uznesenia NS ČR sp. zn. 28Cdo/1334/2006: „Jednostranný písomný prejav vôle je účinný voči adresátovi, v okamihu, resp. dňom ocitnutia sa v jeho dispozícinej sfére a možnosť adresáta oboznámiť sa s jeho obsahom. Nie je pritom rozhodné, že sa adresát nedozvedel v tento deň o obsahu právneho úkonu.“ Z povahy § 45 ods. 1 OZ vyplýva, že adresátovi právneho úkonu poskytuje možnosť oboznámiť sa s obsahom právneho úkonu a taktiež istotu, aby účinky daného právneho úkonu nenastali bez toho, že mu nebolo umožnené sa s ním oboznámiť. Subjekt realizujúci právny úkon (odosielateľ) má mať však na druhej strane istotu, že doručovaný právny úkon sa stane právne perfektným a vyvolá zamýšľané právne následky. Vyslovil názor, že je nesprávny a predčasný záver súdu o neplatnom postúpení pohľadávky a jeho záver o nedostatočnej aktívnej legitímácii žalobcu v spore nie je správny, nakoľko predmetná výzva bola riadne doručovaná a došlo k platnému vyhláseniu predčasnej splatnosti. Podľa predložených podacích hárkov k výzve zo dňa 2.3.2018, k výzve zo dňa 22.8.2019 a k oznámeniu o postúpení pohľadávky zo dňa 10.12.2019 je nesporné a preukázané, že právny predchodca žalobcu doručoval výzvu na zmluvne dohodnutú adresu žalovanému. Podľa judikátu R 4/2021 „Tu je potrebné poukázať práve na požiadavku právnej istoty na strane adresáta, aby sa mohol s prejavom vôle oboznámiť, ale zároveň sa chráni aj právna istota odosielateľa v tom zmysle, že ak sa adresát mal možnosť (príležitosť) oboznámiť s prejavom vôle, ale sa tak nestalo, prejav vôle sa považuje za účinný. Pritom nie je podstatné, či sa adresát s obsahom zásielky aj skutočne oboznámil. Je potrebné si však uvedomiť, že v prípade sporu o doručení písomnosti bude dôkazné bremeno o doručení zaťažovať odosielateľa. Je preto vhodné, aby odosielateľ vhodným spôsobom doručenie zásielky adresátovi zdokumentoval, resp. ju vedel relevantne preukázať.“ Vo vzťahu k samotnému podaciemu hárkovi analogicky poukázal na rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, a to:

- uznesenie NS SR sp. zn. 2 Sžf 8/2009: „Je na účastníkovi konania, aby preukázal odoslanie podania súdu, či už podacím lístkom, predložením druhopisu podania s potvrdením podateľne súdu o prevzatí zásielky doručenej osobne, predložením výpisu z elektronickej pošty o odoslaní zásielky alebo predložením telefaxového potvrdenia o bezchybnom odoslaní podania spolu s potvrdením, že podanie bolo odoslané príslušnému súdu s výsledkom doručenia „OK“.“

- uznesenie NS SR sp. zn. 5Obdo/2/2017: „Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že pozvánka na zhromaždenie žalovaného – spoločnosti s ručením obmedzeným, bola žalobcovi zaslaná doporučené poštou dňa 22.5.2014, o čom svedčí podací lístok pod číslom X., a to na adresu uvedenú v spoločenskej zmluve a zapísanú v obchodnom registri. (...) Dovolací súd sa s názorom dovolateľa nestotožňuje. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je precízne a venuje sa detailne posúdeniu plynutia času a dôsledkom doručovania. Súd zisťoval okrem súladu doručovania pozvánky na adresu spoločníka uvedenú v spoločenskej zmluve aj to, či mal žalobca skutočne možnosť oboznámiť sa s doručovanou zásielkou, t. j. či pošta splnila svoju povinnosť riadne doručovať, keďže sa zásielka spoločnosti vrátila ako nedoručená. Po vyhodnotení, že žalovaný si svoju povinnosť riadne splnil, zásielka sa dostala do sféry dispozície žalobcu, a tento tak mal vytvorenú možnosť zúčastniť sa valného zhromaždenia, žalobu zamietol.“

- uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 174/2009: „Navrhovateľ ústavnému súdu doručil aj kópiu podacieho lístka č. 8991694 z 27. februára 2008, na ktorom je on sám označený ako odosielateľ a výbor ako adresát. Sumarizujúc uvedené skutkové zistenia ústavný súd konštatuje, že navrhovateľ preukazuje splnenie svojej povinnosti podať podľa čl. 7 ods. 1 v spojení s čl. 3 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu do 31. marca písomné oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov za predchádzajúci kalendárny rok v rozsahu vyplývajúcom z čl. 7 ods. 1 a čl. 7 ods. 4 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu predloženým podacím lístkom č. 8991694 z 27. februára 2008.“

V obdobných (priam totožných) skutkových i právnych veciach možno poukázať na rozhodovaciu prax vyšších súdnych autorít, ktoré môžu mať na prejednávajúcu vec taktiež zásadný význam, a to uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 11CoCsp/14/2021. Bol teda toho názoru, že súdna prax konštantne (dlhodobo) akceptuje podací hárok ako relevantný dôkaz preukazujúci doručovanie zásielky do dispozičnej sféry adresáta, či už sa jedná o doručovanie v režime verejného práva alebo súkromného práva. Žalobca preukázal doručovanie výzvy podľa § 53 ods. 9 OZ do dispozičnej sféry žalovaného, čím postupca splnil všetky podmienky pre platné vyhlásenie predčasnej splatnosti. Preto nemožno mať pochybnosti o platnosti postúpenia (splatnej) pohľadávky a žalobca je aktívne vecne legitimovaným subjektom. Okrem toho zdôraznil, že aktuálna rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR pripúšťa, aby za výzvu na plnenie podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách bolo možné považovať aj oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti za súčasnej podmienky, že jeho obsahom je výzva dlžníkovi na zaplatenie, čo v danom prípade bolo jednoznačne splnené. Tiež mal za to, že postúpenie pohľadávok banky na inú osobu nie je v rozpore s § 525 OZ, nakoľko ním nedošlo k zmene obsahu práv dlžníka a preto takéto postúpenie na iný subjekt nie je v rozpore s § 525 ods. 1 OZ a podľa § 39 OZ neplatné. Na základe uvedeného naďalej trval na podanom odvolaní.

12. Žalovaný sa k podanému odvolaniu a ani k výzve súdu nevyjadril.

13. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

14. Predmetom konania je žaloba o zaplatenie 15.937,18 Eur s prísl., ktorú si žalobca uplatnil voči žalovanému titulom nesplateného spotrebiteľského úveru s tým, že žalobca odvodzoval svoju aktívnu legitímáciu na základe postúpenia pohľadávky v súvislosti so zmluvou o postúpení pohľadávok, uzatvorenej so Slovenskou sporiteľňou, a.s.

15. Súd dospel k záveru, že žalobca nie je v spore aktívne vecne legitimovaný, pretože nedošlo k platnému postúpeniu predmetnej pohľadávky na žalobcu. Súd mal za to, že:

- výzva pred zosplatením nebola nikdy žalovanému preukázateľne doručená;
- žalobca ani na výzvu súdu nepreukázal, že by jeho právny predchodca posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, v dôsledku čoho nebol oprávnený predmetný úver predčasne zosplatiť;
- žalobca nepreukázal existenciu výzvy podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách v súvislosti s predmetným postúpením pohľadávky, pričom za takúto výzvu nemožno považovať oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru.

16. Odvolateľ založil svoje podané odvolanie na viacerých odvolacích námietkach, ktoré bolo možné zosumarizovať do nasledujúcich bodov:

- a) súd na vec nesprávne aplikoval § 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom od 23.12.2015,
- b) došlo k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti,
- c) podmienkou platného postúpenia pohľadávky nie je vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru veriteľom,
- d) v konaní bolo preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ukladá § 92 ods. 8 Zákona o bankách,
- e) žiadne skutkové tvrdenia žalobcu neboli protistranou popreté, a preto ich bolo potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia; rozhodnutie je prekvapivé a preto nepreskúmateľné;
- f) záver súdu v bode 35. napadnutého rozhodnutia nekorešponduje so skutočným skutkovým stavom veci, v dôsledku čoho považuje napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné a zmaťočné.

17. Odvolací súd považuje za neopodstatnenú odvolaciu námietku, ktorou žalobca namietal, že žalovaný v konaní žiadne skutočnosti kvalifikovane nepoprel a že súd procesne pochybil nesplnením povinnosti poskytnúť predbežné právne posúdenie, čím považoval rozhodnutie prekvapivé a zároveň nepreskúmateľné.

18. Predmetná odvolacia námietka súvisí s uplatneným odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP.

19. Podľa § 150 ods. 1 CSP, strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

20. Podľa § 151 ods. 1, ods. 2 CSP, (1) Skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

(2) Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

21. Na to, aby sme mohli považovať určitú skutkovú okolnosť za nespornú, je potrebné sa zaoberať posúdením, či vôbec bola určitá skutková okolnosť tvrdená.

22. Niet pritom pochybností, že naplnenie zákonných podmienok pre postup podľa § 53 ods. 9 OZ (v ktorej súvislosti odvolateľ podal predmetnú odvolaciu námietku) z pohľadu súdneho konania v sebe zahŕňa predovšetkým povinnosť tvrdenia zo strany žalobcu (skutkové tvrdenie). Následná povinnosť preukázania tohto tvrdenia v zásade nastupuje v závislosti od toho, či protistrana poprie skutkové tvrdenie alebo nie. Súčasne logicky platí, že pokiaľ si žalobca nesplní ani len povinnosť tvrdenia, protistrana nemá čo popierať.

23. Ako vyplýva z obsahu spisu, žalobca si od začiatku súdneho konania splnil svoju povinnosť tvrdenia čiastočne, t.j. iba vo vzťahu k niektorým skutkovým okolnostiam. V prvom rade je potrebné zdôrazniť, že predmetná žaloba, ktorej obsah tvoria určité skutkové tvrdenia, neobsahuje skutkové tvrdenie žalobcu o tom, že predchodca žalobcu upozornil pred zosplatnením žalovaného na možnosť zosplatnenia úveru, teda v žalobe niet zmienky ani o listine (výzve) zo dňa 2.3.2018, ktorá síce bola k žalobe pripojená a obsahovo spĺňa upozornenie na možnosť postupu veriteľa pred zosplatnením pohľadávky podľa § 53 ods. 9 OZ, o ktorej výzve sa súd prvej inštancie zmieňuje tiež v bode 34. napadnutého rozsudku, netvorí ale súčasť skutkových tvrdení obsiahnutých v žalobe, a nie je obsahom ani jeho písomných, resp. ústnych vyjadrení realizovaných v priebehu súdneho konania. Z uvedeného vyplýva, že žalobca si od začiatku nesplnil svoju povinnosť tvrdenia, pokiaľ vôbec ide o skutkovú okolnosť upozornenia - výzvy pred zosplatnením, preto ani neprichádza do úvahy hovoriť o tom, že by skutková okolnosť výzvy pred zosplatnením (jej existencie a jej doručenia adresátovi) bola nespornou skutkovou okolnosťou.

24. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že argumentácia žalobcu o tom, že ohľadom doručovania výziev v zmysle § 53 ods. 9 OZ neboli tvrdenia protistranou popreté, a preto je potrebné považovať skutkové tvrdenia žalobcu za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, niet podkladu v prejednávanej veci.

25. Za tejto procesnej situácie potom pasivita protistrany (v tomto prípade žalovaného) nemohla mať za následok (aplikáciou § 151 ods. 1 a 2 CSP) povinnosť súdu priznať „akýkoľvek“ uplatnený nárok. Súd nemôže vyvodzovať právne účinky zo zanedbania procesnej povinnosti protistrany poprieť tvrdenia žalobcu, ak žalobca samotný zanedbal svoju povinnosť tvrdenia. Povinnosť strany sporu tvrdiť má pritom kľúčový význam a predstavuje jeden zo základných princípov civilného procesu (čl. 8 CSP – procesné povinnosti a procesné bremená) (porovnaj uznesenie Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 246/19).

26. Podľa § 181 ods. 2 CSP, po úkonoch podľa odseku 1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu.

27. Z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR vyplýva, že nedodržanie postupu ustanoveného § 181 ods. 2 CSP nemá žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia strany sporu z jej procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok priznáva. Cieľom § 181 ods. 2 CSP je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Okrem toho je cieľom zrýchliť a zjednodušiť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažuje za dôležité a nevenovala sa pozornosť bezdôvodným skutkovým tvrdeniam, ktoré sú podľa názoru súdu buď nesporné, alebo právne bezvýznamné. Porušenie predmetného ustanovenia však nelimituje strany sporu pri realizácii

jej procesných práv (porovnaj uznesenie NS SR sp. zn. 2Obdo/56/2020). Zo samotnej skutočnosti, že súd určitú okolnosť neuvedie výslovne ako spornú, nevyplýva, žeby táto okolnosť bola považovaná za nespornú. Nie je zjavným cieľom § 181 ods. 2 CSP zmeniť rozloženie bremena tvrdenia, či dokazovania medzi stranami sporu. Pokiaľ súd neupozornil stranu na to, aby preukázal určitý predpoklad, na ktorý sa má viazať určitý právny následok, uvedené nemôže znamenať, aby strane odoprel možnosť plniť dôkaznú povinnosť a následne dôkazné bremeno uniesť (porovnaj uznesenie NS SR sp. zn. 1Obdo/92/2018). Ani skôr vydaný platobný rozkaz nezbavuje žalobcu povinnosti predložiť všetky potrebné dôkazy na preukázanie oprávnenosti a dôvodnosti uplatneného nároku tak, ako sa predpokladá ustanovením § 181 ods. 2 CSP (uznesenie NS SR sp. zn. 2Obdo/56/2020). A napokon k namietanému, že súd neposkytol predbežné právne posúdenie veci, odvolací súd uvádza, že súd až v samotnom rozhodnutí vo veci a nie v rámci postupu podľa § 181 ods. 2 CSP vyjadri svoj definitívny právny názor týkajúci sa konkrétnej prejednávanej veci (uznesenie NS SR sp. zn. 1Obdo/92/2018).

28. V kontexte vyššie uvedeného potom nebolo možné pripísať relevanciu ani odvolacej námietke, podľa ktorej rozhodnutie súdu je pre odvolateľa prekvapivé, svojvoľné a arbitrárne.

29. Odvolací súd považuje za nedôvodnú odvoláciu námietku, ktorou žalobca mal za to, že došlo k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti a k tejto odvolacej námietke uvádza nasledovné.

30. Vzhľadom na to, že v prejednávanej príhode ide o spotrebiteľský záväzkový vzťah, ustanovenie § 565 OZ o strate výhody splátok je modifikované vo vzťahu k plneniu zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorá sa má vykonať v splátkach, ustanovením § 53 ods. 9 OZ, podľa ktorého platí, že veriteľ je v prípade nesplnenia niektorej splátky oprávnený požadovať od dlžníka zaplatenie celého zvyšku pohľadávky najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Z uvedeného § 53 ods. 9 OZ vyplýva, že tzv. strata výhody splátok popri zákonných predpokladoch vyžadujúcich ustanovením § 565 OZ, si vyžaduje naplnenie ďalších zákonných predpokladov, a to: a) veriteľ má právo na tzv. stratu výhody splátok najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, b) veriteľ upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

31. Odvolací súd zastáva názor, že pokiaľ príslušná právna norma (§ 53 ods. 9 OZ) stanovuje pre účinné zosplatenie zostatku úveru tiež podmienku, aby veriteľ upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva (ďalej aj výzva pred zosplatením), pre naplnenie tejto podmienky nestačí zo strany veriteľa tvrdiť, že výzva pred zosplatením bola vypracovaná, teda existuje (čo v konaní nebolo sporným) a súčasne, že bola odoslaná na poštovú prepravu (čo odvolateľ dokladoval až v odvolacom konaní), ale súčasne naplnenie tejto zákonnej podmienky si vyžaduje zo strany veriteľa preukázanie, že výzva pred zosplatením bola dlžníkovi súčasne doručená (v zmysle tzv. teórie dôjdenia).

32. Režim doručovania hmotnoprávných úkonov vyplýva z § 45 ods. 1 OZ, v zmysle ktorého zákonného ustanovenia prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď k nej dôjde. V danom prípade sa jedná o tzv. teóriu dôjdenia.

33. Účinnosť adresovaných jednostranných hmotnoprávných úkonov v režime Občianskeho zákonníka (do ktorého spadá tiež posudzovaná výzva pred zosplatením) predpokladá, že prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t.j., že sa dostane do sféry jeho dispozície – už týmto okamihom začína právny úkon pôsobiť voči druhej zmluvnej strane. Slovné spojenie „dostane do jeho dispozičnej sféry“ nemožno vykladať v zmysle procesnoprávných predpisov. Je ním potrebné rozumieť objektívnu možnosť neprítomnej osoby zoznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom. Právna teória i súdna prax takou možnosťou chápe nielen samotné prevzatie písomného hmotnoprávného úkonu adresátom, ale i také prípady, kedy doručením listu či telegramu, obsahujúceho prejav vôle, do bydliska alebo sídla adresáta, či do jeho poštovej schránky, poprípade i hodením oznámenia do poštovej schránky o uložení takejto zásielky, nadobudol adresát hmotnoprávného úkonu objektívnu príležitosť zoznámiť sa s obsahom zásielky. Pritom nie je nevyhnutné, aby sa adresát skutočne zoznámil s obsahom hmotnoprávného úkonu, postačuje, že mal objektívnu možnosť spoznať jeho obsah. Teória dôjdenia vychádza z toho, že z hľadiska pôsobenia (perfektnosti) prejavu vôle nie je dôležitá skutočná vedomosť adresáta právneho úkonu, pretože inak by adresát mohol účinkom prejavu vôle druhého účastníka zabrániť nepreberaním písomností. Dôjdením do sféry vplyvu príjemcu sa rozumie napr. vhodenie listu do schránky príjemcu alebo dôjdenie mailu na mailovú adresu príjemcu, ak príjemca dal zmluve najavo, že písomnosti možno

posielať aj elektronicky. Rozhodujúce je objektívne hľadisko, t.j. ak sa preukáže, že adresát mal reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle, nastávajú právne účinky jednostranného právneho úkonu obsahujúceho takýto prejav bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil. Dôjdením prejavu vôle do dispozičnej sféry adresáta sa završuje proces účinného doručenia právneho úkonu a od tohto momentu je právny úkon pre konajúci subjekt záväzný a nemožno ho jednostranne odvolať (pozri uznesenie NS SR sp.zn. 5Cdo/129/2010, tiež uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/43/2019).

34. Výzva pred zosplatnením, presnejšie upozornenie veriteľa adresované dlžníkovi o uplatnení práva na zosplatnenie zostatku úveru v zmysle § 53 ods. 9 OZ, jednoznačne predstavuje jednostranný hmotnoprávny úkon, ktorého naplnenie závisí od toho, či tento prejav vôle sa dostal do dispozičnej sféry adresáta, t.j. dlžníka, a teda, či voči osobe, ktorej bol určený, súčasne pôsobí.

35. Z vyššie uvedeného možno vyvodiť, že pre naplnenie teórie dôjdenia síce na strane jednej postačuje reálna možnosť adresáta oboznámiť sa s prejavom vôle (nevyžaduje sa teda skutočné doručenie a prevzatie písomnosti zachytávajúcej právny úkon), avšak na strane druhej iba tvrdenie o tom, že predmetný hmotnoprávny úkon, v tomto prípade výzva pred zosplatnením podľa § 53 ods. 9 OZ, bola odoslaná na poštovú prepravu, hoci aj preukázané, podmienku dôjdenia nenapĺňa.

36. Pokiaľ v konečnom dôsledku súd prvej inštancie napriek existencii výzvy datovanej dňa 2.3.2018 mal za to, že žalobca nepreukázal, že predmetnú výzvu zároveň dlžníkovi doručil (v zmysle tzv. teórie dôjdenia), jeho záver je potrebné považovať za správny.

37. Odvolaciemu súdu sa ďalej žiada zdôrazniť, že súd zistil skutkový stav, podľa ktorého za upozornenie - výzvu pred zosplatnením, ktorú požaduje ustanovenie § 53 ods. 9 OZ, označil výzvu zo dňa 2.3.2018, ktorú žalobca pripojil k žalobe (č.l. 38). Odvolateľ takto ustálený skutkový stav nespochybnil, iba poukázal na to, že „Žalovaný bol pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru vyzývaný k úhrade omeškaných splátok úveru, a to okrem iných výziev aj výzvou zo dňa 14.8.2015, výzvou zo dňa 9.6.2018, ako aj podaním zo dňa 12.7.2018, označeným ako oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, v ktorom bol tiež vyzývaný na zaplatenie pohľadávky a súčasne upozornený na možnosť uplatnenia práva podľa § 565 OZ v lehote nie kratšej ako 15 dní; v zmysle odbornej literatúry takéto vyhlásenie mimoriadnej splatnosti je v súlade s § 53 ods. 9 OZ, nakoľko žalovaný bol upozornený na uplatnenie tohto práva v lehote nie kratšej ako 15 dní nielen vo výzve zo dňa 9.6.2018, ale aj v podaní zo dňa 12.7.2018.“ a súčasne tvrdil, že predchodca žalobcu upozornil žalovaného na uplatnenie práva podľa § 565 OZ aj v podaní zo dňa 04.04.2018, ktorým vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru majúc za to, že išlo o postup plne súladný s literatúrou (ktorú súčasne označil), podľa ktorej § 53 ods. 9 OZ nepredpokladá samostatné predchádzajúce písomné upozornenie na uplatnenie tohto práva.

38. S uvedenou argumentáciou odvolací súd nesúhlasí.

39. Z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/224/2021 v bode 22. odôvodnenia vyplýva: „Pre spotrebiteľské vzťahy, ktorý je i ten v prejednávanej veci, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky až najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva (citovaný § 53 ods. 9). V súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok, zákonodarca v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka zavádza nové pravidlo, z ktorého vyplýva, že veriteľ (v postavení dodávateľa) môže požadovať splnenie celého dlhu pre nesplnenie niektorej zo splátok za podmienok, že už uplynuli 3 mesiace od omeškania so zaplatením príslušnej splátky a že upozorní dlžníka (v postavení spotrebiteľa) v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Účinnosť uplatnenia práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka je teda podmienená tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil dlžníka na to, že toto právo využije. Bez takéhoto včasného upozornenia je uplatnenie neúčinné (pozri Jaroslav Krajčo: Občiansky zákonník pre prax, Eurounion, máj 2015, Komentár k § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka).“

40. Odvolací súd má za to, že § 53 ods. 9 OZ jednoznačne vyžaduje pred samotným zosplatnením úveru predchádzajúce upozornenie na možnosť tohto zosplatnenia, na základe čoho predchádzajúcim upozornením v zmysle § 53 ods. 9 OZ nemôže byť list veriteľa zo dňa 4.4.2018, ktorým vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Odvolací súd má navyše za to, že z odvolateľom označenej literatúry

nevyplyva záver učineny odvolateľom, že § 53 ods. 9 OZ nepredpokladá samostatné predchádzajúce písomné upozornenie na uplatnenie tohto práva.

41. Odvolací súd nemohol pripísať relevanciu ani tvrdeniu odvolateľa, že pokiaľ bol žalovaný k úhrade omeškaných splátok úveru vyzvaný ním označenými výzvami, bol dodržaný postup podľa § 53 ods. 9 OZ, pretože odvolateľ súčasne nespochybňoval súdom ustálený skutkový stav, podľa ktorého súd za upozornenie - výzvu pred zosplatnením, ktorú požaduje ustanovenie § 53 ods. 9 OZ, označil výzvu zo dňa 2.3.2018, ktorú žalobca pripojil k žalobe (č.l. 38).

42. Navyše konkrétne dátumy odvolateľom označených výziev totiž zákonom požadované predchádzajúce upozornenie veriteľa na možnosť zosplatnenia úveru logicky nespĺňajú; odvolací súd iba zdôrazňuje, že v konaní nebolo sporným, že k samotnému zosplatneniu úveru došlo 4.4.2018, a teda pokiaľ odvolateľ v súvislosti s dodržaním § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ poukazuje na výzvy zo dňa 9.6.2018, zo dňa 12.7.2018, zo dňa 9.6.2018 alebo zo dňa 12.7.2018, tieto logicky nemožno považovať za predchádzajúce upozornenie na zosplatnenie, pokiaľ časovo tomuto zosplatneniu nepredchádzajú, ale mu časovo nasledujú. V súvislosti s poukazom na výzvu zo dňa 12.8.2015, aj vo vzťahu k tejto výzve vzhľadom na jej dátum, z ktorého pochádza, logicky je potrebné dospieť k záveru, že nenaplnia podmienku predchádzajúceho upozornenia vzhľadom na zákonnú konštrukciu § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ.

43. Na tomto zhodnotení nemení nič ani argumentácia odvolateľa vyplývajúca z jeho vyjadrenia z 23.1.2023 podaného v odvolacom konaní ako odpoveď na výzvu odvolacieho súdu (postupom podľa § 382 CSP) a jeho tvrdenie o tom, že: „Podľa predložených podacích hárkov k Výzve zo dňa 02.03.2018, k Výzve zo dňa 22.8.2019 a k Oznámeniu o postúpení pohľadávky zo dňa 10.12.2019 je nesporné a riadne preukázané, že právny predchodca žalobcu doručoval výzvu na zmluvne dohodnutú adresu žalovanému.“, pretože odvolateľ nesprávne akcentoval, že preukázal, že predchodca žalobcu riadne doručoval žalovanému výzvu pred zosplatnením, pokiaľ ale v zmysle § 45 ods. 1 OZ (a z tohto zákonného ustanovenia vyplývajúcej judikatúry) je relevantným, aby preukázal, že sa výzva pred zosplatnením dostala do dispozičnej sféry adresáta, teda, že bola doručená žalovanému (v zmysle teórie dôjdenia). Odvolateľom v odvolacom konaní predložený Podací hárok k Výzve z 02.03.2018 jednak nie je dôkazom o tom, že predmetná výzva sa dostala do dispozičnej sféry žalovaného a jednak podľa názoru odvolacieho súdu predstavuje neprípustnú odvoláciu novotu, pretože ohľadne tohto dôkazu nenastal ani jeden z prípadov predpokladaných v § 366 CSP, kedy prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť. Predmetný dôkaz ako prostriedok procesného útoku: - nebol uplatnený v konaní pred súdom prvej inštancie, - netýka sa procesných podmienok, - netýka sa vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, - týmto dôkazom sa nepreukazuje, aby v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (vzhľadom na závery odvolacieho súdu v bodoch 23. až 28. a - napokon nejde o dôkaz, ktorý by odvolateľ nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

44. Pokiaľ preto súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku dospel k záveru o tom, že v konaní nebolo preukázané doručenie výzvy pred zosplatnením pohľadávky (výzva zo dňa 2.3.2018), jeho záver je správny.

45. V dôsledku uvedeného nedošlo k účinnému zosplatneniu predmetného úveru zo strany právneho predchodcu žalobcu, na základe čoho nemohlo dôjsť ani k platnému postúpeniu pohľadávky vyplývajúcej z predmetnej úverovej zmluvy (súčasne za okolnosti, že pohľadávka bola postúpená ešte pred termínom konečnej splatnosti úveru), tak ako k tomuto správne záveru dospel tiež súd prvej inštancie. Správny je preto následný záver súdu o tom, že žalobca v spore nie je aktívne vecne legitimovaný, čo bolo dôvodom pre zamietnutie žaloby. Uvedené súčasne postačovalo na to, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

46. Na uvedenom nemení nič ani v odvolaní prezentovaný názor odvolateľa o tom, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru nebolo podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. Odvolací súd k uvedenému uvádza, že s týmto názorom možno súhlasiť, avšak iba za skutkovej okolnosti, že predmetnom postúpenia nebol zosplatnený úver. V prejednávanom prípade ale o takýto prípad nešlo. V konaní totiž nebolo sporným, že predmetom postúpenia bola zosplatnená pohľadávka (zosplatnený úver). Pokiaľ zákon o bankách pre platné postúpenie vyžaduje o.i., aby klient bol v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku a súčasne umožňuje banke postúpiť pohľadávku

zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku, z uvedeného logicky vyplýva, že musí ísť o splatnú pohľadávku (pretože dlžník sa dostáva do omeškania iba s pohľadávkou, ktorá je už splatná). Ak odvolateľ naznačuje, že zo strany súdu je potrebné sa vysporiadať minimálne s otázkou ohľadom žalobcom v konaní uplatnených splatných splátok, ani túto námietku odvolací súd nepovažuje za dôvodnú. Predmetná otázka podľa názoru odvolacieho súdu súvisí s otázkou (ne)deliteľnosti zmluvy o postúpení pohľadávok. Z teórie práva pritom vyplýva, že oddeliteľnosťou je potrebné rozumieť obsahovú oddeliteľnosť právneho úkonu od zvyšku a nie možnosť rozdelenia plnenia, ktoré bolo predmetom zmluvy. Ak predmetom zmluvy o postúpení pohľadávok bola konkrétna peňažná pohľadávka, potom zmluva o postúpení pohľadávky ohľadne predmetu postúpenia nie je deliteľná.

47. Odhliadnuc od uvedeného, odvolací súd nemohol nechať bez povšimnutia – bez adekvátnej odpovede aj nasledujúce odvolacie námietky, hoci ich posúdenie nemohli mať vplyv na konštatovanú vecnú správnosť napadnutého rozsudku, pretože v opačnom prípade by uvedené znamenalo zo strany odvolacieho súdu nenáležité odôvodnenie svojho rozhodnutia a s tým spojené prípadné porušenie práva odvolateľa na spravodlivý proces (porovnaj uznesenie NS SR sp.zn. 6Cdo/38/2020).

48. Odvolací súd ďalej považuje za neopodstatnenú odvolaciu námietku, ktorou odvolateľ nesúhlasil so záverom súdu vyplývajúcom z bodu 35. napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého žalobca nepreukázal, že by jeho právny predchodca bol býval posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver všetkými dostupnými prostriedkami a z uvedeného dôvodu pokiaľ súd skonštatoval, že právny predchodca žalobcu nebol oprávnený predmetný úver predčasne zosplatiť. Odvolateľ predmetné posúdenie súdom okomentoval výlučne tým, že: „K uvedenému tvrdeniu si žalobca dovoľuje poukázať na to, že už v priebehu konania žalobca relevantným spôsobom súdu ozrejmil, akým spôsobom skúmal právny predchodca žalobcu bonitu klienta pred poskytnutím splátkového úveru, a to podaním zo dňa 27.5.2021, pričom úverová história klienta bola overená dopytom aj do Úverového registra. Uvedené odôvodnenie súdu preto nekorešponduje so skutočným skutkovým stavom veci, v dôsledku čoho žalobca považuje napadnuté rozhodnutie aj za nepreskúmateľné a zmätočné“.

49. Odvolací súd uvádza, že z podaného odvolania nie je zrejmé, ktorý z uplatnených odvolacích dôvodov v súvislosti s touto námietkou mal byť naplnený. Predmetnou odvolacou námietkou odvolateľ uvádza vlastný pohľad na otázku, či žalobca v priebehu konania relevantným spôsobom súdu ozrejmil, akým spôsobom jeho predchodca skúmal bonitu klienta s vyjadreným názorom, že túto otázku žalobca relevantným spôsobom súdu ozrejmil, pričom v tejto súvislosti odkázal na svoje podanie zo dňa 27.5.2021. K tomu odvolací súd uvádza, že iba skutočnosť, že strana sporu sa nestotožňuje s právnym záverom súdu, nenapĺňa žiaden s odvolateľom uplatnený odvolací dôvod. Pokiaľ podľa obsahu tejto odvolacej námietky odvolateľ namieta, že uvedené odôvodnenie súdu nekorešponduje so skutočným skutkovým stavom veci, odvolací súd uvádza, že v zmysle § 215 CSP súd rozhoduje na základe zisteného skutkového stavu, ktorý sa zisťuje procesným postupom podľa tohto zákona. V súlade s § 383 CSP tiež platí, že odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. Nebolo možné preto pripísať relevanciu námietke rozporujúcej zistený skutočný skutkový stav veci zo strany súdu, ktorý však súd nezisťuje a pokiaľ mal odvolateľ na mysli iba skutkový stav veci, odvolateľ napriek tejto odvolacej námietke nespochybnil skutkový stav veci v tejto otázke, ktorý vyplýva z bodu 35. odôvodnenia napadnutého rozsudku nasledovne: „Žalobca nepredložil súdu vôbec žiadne dôkazy o skúmaní príjmových a výdavkových pomerov žalovaného a ako klienta pred poskytnutím úveru, iba uviedol, že vychádzal z údajov uvedených žalovaným, ktorý sám určil jeho priemerný čistý mesačný príjem vo výške 550 Eur. Právny predchodca tieto údaje bez akéhokoľvek relevantného skúmania bonity žalovaného akceptoval a sám si ich jednostranne určil za postačujúce, čo súd považuje za jednoznačne nedostatočné na relevantné posúdenie príjmu klienta – spotrebiteľa. Žiadne iné zisťovanie bonity klienta a jeho iných záväzkov a životných nákladov nebolo zo strany žalobcu preukázané. Neboli skúmané iné úverové záväzky žalovaného, jeho skutočné mesačné výdavky, majetkové a sociálne pomery a pod., a to predovšetkým v aktuálnom čase pri poskytnutí úveru. Právny predchodca žalobcu sa pri poskytovaní predmetného úveru iba uspokojil s tvrdeniami žalovaného, súdu nepreukázal, že by si ich bol náležite overoval lustráciami vo všetkých jemu dostupných registroch. Nepreukázal žiadne reálne skúmanie bonity klienta, iba strohé konštatovanie neriskovosti klienta vzhľadom na to, že má vôbec nejaký pravidelný príjem a nemá iné pre veriteľa podstatné existujúce úverové záväzky“ v spojení s bodom 13. a 14. odôvodnenia rozsudku: „13. Pri posúdení bonity žalovaného právny predchodca žalobcu overil návratnosť nasledovne:

- Primárna návratnosť je overená na č.ú. 5078901987,
- Klientom deklarovaný príjem: 550 Eur,
- Existujúce záväzky: 84 Eur,
- Ukazovateľ schopnosti splácať (disponibilný zostatok 218,50 Eur) $550 \times 55 \% - 84 = 218,50$ Eur.

14. Splátka poskytnutého úveru je nižšia ako disponibilný zostatok - podmienka primárnej návratnosti z disponibilných príjmov klienta bola splnená.“

50. Dôvodnou bola odvolacia námietka, ktorou odvolateľ nesúhlasil s názorom súdu o tom, že výzvou banky dlžníkovi podľa § 92 ods. 8 ZoB nemohlo byť oznámenie o postúpení pohľadávky.

51. Aktuálna rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 8Cdo/169/2020) pripúšťa, aby za výzvu na plnenie podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách bolo možné považovať aj oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti, avšak iba za súčasnej podmienky, že jeho obsahom je výzva dlžníkovi na zaplatenie. Z uvedeného vyplýva, že oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti nemožno automaticky stotožňovať s písomnou výzvou banky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, pretože relevantným bude obsah predmetného oznámenia o predčasnej splatnosti.

52. Odvolateľ tiež dôvodne namietal zo strany súdu aplikáciu § 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. a jeho argumentácia o nemožnosti použiť predmetné zákonné ustanovenie je správna.

53. Uvedený nedostatok však nemal za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, pretože pokiaľ odvolací súd považoval za správne závery súdu o tom, že predchodca žalobcu nemohol zosplatiť predmetný úver (jednak podľa § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. v znení neskorších zmien a predpisov a jednak nedodržaním postupu podľa § 53 ods. 9 OZ), potom neboli splnené podmienky pre platné postúpenie "zosplatennej" pohľadávky podľa zákona o bankách (podľa jeho § 92 ods. 8 vety prvej ZoB), išlo preto o postúpenie v rozpore so zákonom, kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané a teda podľa § 39 OZ neplatné. V dôsledku uvedeného žalobca v spore nemá aktívnu vecnú legitímáciu, ako súd správne uzavrel, čo bolo dôvodom pre zamietnutie jeho žaloby.

54. Uvedený právny záver je napokon súladný s judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, keď napr. z rozsudku NS SR sp. zn. 1Cdo/147/2017 vyplýva, že: Osobitné predpisy môžu upravovať postúpenie pohľadávok v špecifických prípadoch odlišne, resp. môžu upravovať osobitné podmienky, ktorých splnenie je na platné postúpenie pohľadávky potrebné. Podmienky vyplývajúce z § 92 ods. 8 Zákona o bankách sú špeciálne zákonné podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. V prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta Zákona o bankách pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (Zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané. Išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 OZ. Na absolútnu neplatnosť postúpenia musí pritom prihliadať súd aj bez námietky z úradnej povinnosti. Ak teda dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadne ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť.

55. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil, vrátane výroku o trovách konania ako závislého výroku.

56. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol plne úspešný žalovaný, ktorému ale nevznikli žiadne preukázateľné trovy, preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

57. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie n i e j e prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).